

Μάικλ Μποντ

Ένα αρκουδάκι που το λένε

Πάνζινριζον

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A BEAR CALLED PADDINGTON
Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Λονδίνο 2002
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ένα αρκουδάκι που το λένε Πάντινγκτον**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Bond
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Peggy Fortnum
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνη Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Michael Bond, 1958
© Εικονογράφησης: Peggy Fortnum, 1958
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2009

ISBN 978-960-453-650-4

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μάικλ Μποντ

Ένα αρκουδάκι που το λένε

Πάνζινγκτον

Μετάφραση:
Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

Ο ΜΑΪΚΑ ΜΠΟΝΤ έχει γράψει πάνω από εκατό βιβλία. Γεννήθηκε το 1926 στο Νιούμπουρι του Μπερκσάιρ και μεγάλωσε στο Ρέντινγκ. Όταν έγινε δεκατεσσάρων χρονών, εγκατέλειψε το σχολείο και δούλεψε για ένα χρόνο σε δικηγορικό γραφείο, πριν προσληφθεί στο BBC ως μηχανικός. Κατά τη διάρκεια του πολέμου υπηρέτησε στη RAF (βρετανική αεροπορία) και στο στρατό, και το 1947 σε ένα στρατόπεδο στο Κάιρο έγραψε την πρώτη του μικρή ιστορία. Η αποδοχή του από το περιοδικό *London Opinion* φύτεψε τους σπόρους μιας μελλοντικής καριέρας. Πριν αφοσιωθεί στη συγγραφή, έζησε πολλά δημιουργικά χρόνια ως κινηματογραφιστής του BBC.

Την ιδέα της δημιουργίας ενός ήρωα που έγινε διάσημος σε ολόκληρο τον κόσμο τη σκέφτηκε κάποια παραμονή Χριστουγέννων που χιόνιζε. Μπήκε για να προστατευτεί στο Selfridges, ένα από τα μεγαλύτερα πολυκαταστήματα του Λονδίνου, όταν είδε ένα λούτρινο αρκουδάκι παρατημένο μόνο του σε ένα ράφι. Ήταν η έμπνευσή του για το ΕΝΑ ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ ΠΟΥ ΤΟ ΛΕΝΕ ΠΑΝΤΙΝΓΚΤΟΝ, που εκδόθηκε το 1958. Από τότε για τον Πάντινγκτον έχουν γραφτεί δεκατέσσερα μυθιστορήματα και πολλά εικονογραφημένα βιβλία, ενώ είναι η μασκότε του Λονδίνου.

Ο Μποντ αναγνωρίστηκε δύο φορές για την προσφορά του στην παιδική λογοτεχνία: το 1997 του απονεμήθηκε το OBE (Order of the British Empire) και το 2002 τιμήθηκε σε ειδική εκδήλωση της Εθνικής Πινακοθήκης Πορτρέτων (National Portrait Gallery) του Λονδίνου, η οποία γιόρταζε έναν αιώνα παιδικής λογοτεχνίας. Ζει στο Λονδίνο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παρακαλώ φροντίστε αυτό το αρκουνδάκι	7
Ένα αρκουνδάκι στο μπάνιο	23
Ο Πάντινγκτον στο μετρό	39
Στα μαγαζιά	54
Ένας διαγωνισμός ζωγραφικής	70
Επίσκεψη στο θέατρο	85
Περιπέτεια στη θάλασσα	101
Ταχυδακτυλουργικά κόλπα	117
Υστερόγραφο από τον Μάικλ Μποντ.....	133

Παρακαλώ φροντίστε αυτό το αρκουνδάκι

Ο κύριος και η κυρία Μπράουν συνάντησαν πρώτη φορά τον Πάντινγκτον στην αποβάθρα ενός σιδηροδρομικού σταθμού. Αυτός ήταν μάλιστα και ο λόγος που του χάρισαν ένα τόσο ασυνήθιστο όνομα για αρκουνδάκι, αφού Πάντινγκτον ήταν το όνομα του σταθμού.

Οι Μπράουν βρέθηκαν στο σταθμό για να παραλάβουν την κόρη τους, την Τζούντι, η οποία γύριζε σπίτι από το σχολείο της για τις καλοκαιρινές διακοπές. Ήταν μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα και ο σταθμός ήταν γεμάτος κόσμο που πήγαινε στη θάλασσα. Τα τρένα γουργούριζαν, τα μεγάφωνα στρίγκλιζαν, οι αχθοφόροι έτρεχαν πάνω-κάτω φωνάζοντας ο ένας στον άλλο

και γινόταν τόσος θόρυβος, που ο κύριος Μπράουν, ο οποίος είδε πρώτος το αρκουδάκι, φώναξε πολλές φορές στη γυναίκα του μέχρι να τον ακούσει.

— Ένα αρκουδάκι; Στο σταθμό του Πάντινγκτον; φώναξε η κυρία Μπράουν και κοίταξε έκπληκτη τον άνδρα της. Μη λες ανοησίες, Χένρι. Αποκλείεται!

— Μα είναι αλήθεια, επέμεινε ο κύριος Μπράουν, σκουπίζοντας τα γυαλιά του. Το είδα καθαρά. Εκεί απέναντι, δίπλα στα παρκαρισμένα ποδήλατα. Φορούσε ένα αστείο καπέλο.

Ύστερα, χωρίς να περιμένει απάντηση, έπιασε τη γυναίκα του από το χέρι και την τράβηξε μέσα στο πλήθος και γύρω από ένα μικροπωλητή που πουλούσε σοκολάτες και ζεστό τσάι. Πέρασαν μπροστά από ένα κιόσκι με βιβλία και βρέθηκαν σε ένα κενό ανάμεσα σε στοίβες από βαλίτσες, δίπλα από το Γραφείο Απολεσθέντων Αντικειμένων.

— Ορίστε! φώναξε θριαμβευτικά, δείχνοντας μια σκοτεινή γωνιά. Σου το είπα!

Η κυρία Μπράουν κοίταξε προς τα εκεί που της έδειχνε και ίσα που διέκρινε στη σκιά ένα μικρό γούνινο πράγμα. Καθόταν πάνω σε κάτι που έμοιαζε με βαλίτσα. Γύρω από το λαιμό του ήταν δεμένη μια ετικέτα που έγραφε κάτι.

Η βαλίτσα ήταν πολύ παλιά, φθαρμένη, και στο πλαϊνό μέρος της έγραφε με μεγάλα γράμματα: ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΗ ΒΑΛΙΤΣΑ.

— Είχες δίκιο τελικά, Χένρι, είπε η κυρία Μπράουν και έσφιξε το χέρι του άνδρα της. Είναι ένα αρκουδάκι!

Πλησίασε το αρκουδάκι και το κοίταξε προσεκτικά. Έδειχνε ασυνήθιστο. Είχε ένα μάλλον βρόμικο καφέ χρώμα και φορούσε ένα πολύ περίεργο καπέλο, με μεγάλο γείσο, όπως ακριβώς το είχε περιγράψει ο κύριος Μπράουν. Κάτω από το γείσο, δυο μεγάλα ολοσπρόγγυλα μάτια την κοίταξαν κατάματα.

Το αρκουδάκι κατάλαβε πως κάτι περίμεναν από αυτό και έτσι σηκώθηκε όρθιο και έβγαλε με χάρη το καπέλο του, αποκαλύπτοντας δύο μαύρα αυτιά.

— Καλησπέρα σας, είπε με σιγανή, καθάρια φωνή.

— Ε... καλησπέρα, απάντησε έκπληκτος ο κύριος Μπράουν.

Για λίγο δε μίλησε κανένας.

— Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω; ρώτησε το αρκουδάκι, αφού πρώτα τους κοίταξε διερευνητικά.

— Ε... δηλαδή για να λέμε την αλήθεια, αναρωτιόμασταν αν εμείς μπορούμε να σε εξυπηρετήσουμε σε κάτι, είπε μάλλον αμήχανα ο κύριος Μπράουν.

— Είσαι ένα πολύ μικρό αρκουδάκι, είπε η κυρία Μπράουν και έσκυψε κοντά του.

— Είμαι πολύ σπάνιο, απάντησε με σοβαρό ύφος το αρκουδάκι και φούσκωσε το στήθος του. Από κει που έρχομαι δεν έχουν μείνει και πολλά αρκουδάκια σαν και εμένα.

— Και από πού έρχεσαι; ρώτησε η κυρία Μπράουν.

Το αρκουδάκι έριξε μία προσεκτική ματιά τριγύρω του πριν απαντήσει.

— Από το Σκοτεινό Περού. Κανονικά δε θα έπρεπε να είμαι εδώ. Είμαι λαθρεπιβάτης!

— Λαθρεπιβάτης; ψιθύρισε ο κύριος Μπράουν και κοίταξε με ανησυχία πάνω από τον ώμο του, περιμένοντας να δει κάποιον αστυνομικό να στέκεται πίσω του με ένα σημειωματάριο και ένα μολύβι, καταγράφοντας τα πάντα.

— Ναι. Μετανάστευσα, απάντησε το αρκουδάκι και τα μάτια του πήραν μια λυπημένη έκφραση. Έμενα με τη θεία μου τη Λούσι στο Περού, αλλά εκείνη έπρεπε να πάει σε έναν οίκο ευγηρίας αρκούδων.

— Δηλαδή ήρθες εδώ μόνος σου από τη Νότια Αμερική; ρώτησε η κυρία Μπράουν.

Το αρκουδάκι κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

— Η θεία Λούσι πάντα μου έλεγε πως έπρεπε να μεταναστεύσω, όταν θα μεγάλωνα αρκετά. Γι' αυτό μου έμαθε να μιλάω αγγλικά.

— Και τι έτρωγες; ρώτησε η κυρία Μπράουν. Πρέπει να πεινάς πολύ.

Το αρκουδάκι έσκυψε, ξεκλείδωσε τη βαλίτσα του με ένα μικρό κλειδί που φορούσε γύρω από το λαιμό του και έβγαλε ένα σχεδόν άδειο βάζο μαρμελάδας.

— Έτρωγα μαρμελάδα, είπε με περηφάνια. Στα αρκουδάκια αρέσει πολύ η μαρμελάδα. Και κρυβόμουν μέσα σε μια σωστική λέμβο.

— Τι θα κάνεις από δω και πέρα; ρώτησε ο κύριος Μπράουν. Δεν μπορείς να κάθεις στο σταθμό του Πάντινγκτον περιμένοντας να συμβεί κάτι.

— Νομίζω πως θα τα καταφέρω, είπε το αρκουδάκι και έσκυψε πάλι για να κλείσει τη βαλίτσα του.

Εκείνη τη στιγμή η κυρία Μπράουν πρόλαβε να

διαβάσει τι έγραφε η ετικέτα που ήταν δεμένη γύρω από το λαιμό του: ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ. ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ.

— Αχ, Χένρι, παρακάλεσε τον άνδρα της. Τι θα κάνουμε; Δεν μπορούμε να το αφήσουμε εδώ. Κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να του συμβεί. Το Λονδίνο είναι απέραντο μέρος όταν δεν έχεις να πας πουθενά. Μπορεί να έρθει να μείνει μαζί μας για λίγες μέρες;

— Μέρι, αγάπη μου, δίστασε ο κύριος Μπράουν, δεν μπορούμε να το πάρουμε μαζί μας. Όχι έτσι απλά. Στο κάτω κάτω...

— Στο κάτω κάτω, η; ρώτησε αυστηρά η κυρία Μπράουν και κοίταξε πάλι το αρκουδάκι. Είναι πολύ γλυκό. Θα κάνει καλή παρέα στον Τζόναθαν και στην Τζούντι. Ακόμα και αν είναι για πολύ λίγο. Δε θα μας συγχωρήσουν ποτέ αν μάθουν ότι το άφησες εδώ.

— Όλα αυτά μου φαίνονται πολύ παράξενα, είπε με αμφιβολία ο κύριος Μπράουν. Είμαι σίγουρος πως υπάρχει κάποιος νόμος για κάτι τέτοιο, συνέχισε και γύρισε προς το αρκουδάκι. Θα ήθελες να έρθεις να μείνεις μαζί μας; Αν δεν έχεις κανονίσει τίποτα άλλο βέβαια, πρόσθεσε βιαστικά, για να μην το προσβάλλει.

Το αρκουδάκι πήδηξε ψηλά και παραλίγο να πέσει το καπέλο του από τον ενθουσιασμό του.

— Αχ, ναι, παρακαλώ. Θα μου άρεσε πάρα πολύ. Δεν έχω να πάω πουθενά και όλοι φαίνονται τόσο βιαστικοί.

— Κανονίστηκε λοιπόν, είπε η κυρία Μπράουν, πριν προλάβει να αλλάξει γνώμη ο άνδρας της. Και

θα μπορείς να τρως μαρμελάδα για πρωινό κάθε μέρα, και... Σταμάτησε, προσπαθώντας να σκεφτεί τι άλλο θα άρεσε σε ένα αρκουδάκι.

— Κάθε πρωί; είπε το αρκουδάκι, δείχνοντας να μην πιστεύει στα αυτιά του. Στο σπίτι έτρωγα μαρμελάδα μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις. Η μαρμελάδα είναι πολύ ακριβή στο Σκοτεινό Περού.

— Τότε θα τρως κάθε πρωί, από αύριο κιόλας, συνέχισε η κυρία Μπράουν. Και μέλι κάθε Κυριακή.

— Θα μου κοστίσει πολύ αυτό; ρώτησε ανήσυχα το αρκουδάκι. Δεν έχω πολλά χρήματα, ξέρετε.

— Και βέβαια όχι. Δε θα σε χρεώσουμε τίποτα. Θα είσαι μέλος της οικογένειάς μας, έτσι δεν είναι Χένρι; είπε η κυρία Μπράουν και κοίταξε τον άνδρα της για να το επιβεβαιώσει.

— Φυσικά, απάντησε εκείνος. Και μια και το έφερε η κουβέντα, αν έρθεις τελικά στο σπίτι μαζί μας, θα πρέπει να μάθεις και τα ονόματά μας. Από δω η κυρία Μπράουν και εγώ είμαι ο κύριος Μπράουν.

Το αρκουδάκι σήκωσε δύο φορές ευγενικά το καπέλο του.

— Εγώ δεν έχω κάποιο όνομα, είπε. Μόνο ένα περουνιανό, που δεν μπορεί να το καταλάβει κανένας.

— Τότε θα πρέπει να σου δώσουμε ένα αγγλικό όνομα, για να μας διευκολύνει όλους, είπε η κυρία Μπράουν και έριξε μία ματιά στο σταθμό για να εμπνευστεί. Θα πρέπει να είναι κάτι ξεχωριστό, είπε σκεφτικά μετά.

Καθώς μιλούσε, ένα τρένο σε μια από τις πλατφόρμες του σταθμού έκανε ένα δυνατό θόρυβο και άρχισε να κινείται.

— Το βρήκα! φώναξε. Σε βρήκαμε στο σταθμό του Πάντινγκτον, οπότε θα σε φωνάζουμε Πάντινγκτον!

— Πάντινγκτον! Το αρκουδάκι το επανέλαβε αρκετές φορές για να σιγουρευτεί. Είναι πολύ μεγάλο όνομα.

— Πολύ καθωσπρέπει, όμως, μουρμούρισε ο κύριος Μπράουν. Μου αρέσει αυτό το όνομα. Θα σε λέμε Πάντινγκτον.

— Ωραία, είπε η κυρία Μπράουν και ανασηκώθηκε. Και τώρα, Πάντινγκτον, πρέπει να παραλάβω την Τζούντι, τη μικρή μας κόρη, από το τρένο. Επιστρέφει σπίτι από το σχολείο. Είμαι σίγουρη πως διψάς πολύ έπειτα από τόσο μακρινό ταξίδι. Πήγαινε λοιπόν μαζί με τον κύριο Μπράουν στο κυλικείο για να σε κεράσει ένα λαχταριστό φλιτζάνι τσάι.

— Διψάω πολύ. Το θαλασσινό νερό φταίει, είπε ο Πάντινγκτον γλείφοντας τα χείλη του. Ύστερα σήκωσε τη βαλίτσα του, φόρεσε καλά το καπέλο στο κεφάλι του και έδειξε ευγενικά με το χέρι του προς την κατεύθυνση του κυλικείου. Ύστερα από εσάς, κύριε Μπράουν.

— Ε... σε ευχαριστώ, Πάντινγκτον, είπε ο κύριος Μπράουν.

— Φρόντισέ τον εσύ τώρα, Χένρι, είπε η κυρία Μπράουν πίσω τους. Και για το όνομα του Θεού, μόλις βρεις ευκαιρία, βγάλε αυτή την ετικέτα από το

λαιμό του. Τον κάνει να μοιάζει με πακέτο. Είμαι σίγουρη πως αν τον δει κανένας αχθοφόρος, θα τον βάλει σε κανένα καροτσάκι αποσκευών!

Στο κυλικείο υπήρχε πάρα πολύς κόσμος. Ο κύριος Μπράουν, όμως, κατάφερε να βρει ένα τραπέζι για δύο σε μια γωνία. Ο Πάντινγκτον στεκόταν όρθιος σε μια καρέκλα και ακουμπούσε τα χέρια του στη γυάλινη επιφάνεια του τραπεζιού. Την ώρα που ο κύριος Μπράουν πήγε να φέρει το τσάι, άρχισε να κοιτάζει τριγύρω με ενδιαφέρον. Όλοι αυτοί που έτρωγαν γύρω του τον έκαναν να θυμηθεί πόσο πολύ πεινούσε. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα μισοφαγωμένο ντόνατς. Μόλις, όμως, έκανε να το πιάσει, μια σερβιτόρα πρόλαβε να το ρίξει μέσα σε ένα δοχείο σκουπιδιών.

— Δεν είναι καλό να το φας αυτό, γλυκέ μου, του είπε και τον χάιδεψε. Δεν ξέρεις πού βρέθηκε πριν.

Ο Πάντινγκτον πεινούσε τόσο πολύ, που ειλικρινά δεν τον ένοιαζε καθόλου πού είχε βρεθεί πριν το ντόνατς, αλλά ήταν πολύ ευγενικός για να πει κάτι.

— Λοιπόν, Πάντινγκτον, είπε ο κύριος Μπράουν, ακουμπώντας στο τραπέζι δυο φλιτζάνια τσαγιού που άχνιζαν και ένα πιάτο γεμάτο γλυκά. Τι λες, θα τα καταφέρεις;

— Είναι πολύ ωραία, σας ευχαριστώ, είπε ο Πάντινγκτον και τα μάτια του άστραψαν. Το τσάι, όμως, το κοίταζε δύσπιστα. Δυσκολεύομαι να πιω από φλιτζάνι. Σφηνώνει το κεφάλι μου ή πέφτει μέσα το καπέλο μου και μετά χαλάει η γεύση.

— Τότε καλύτερα να δώσεις σε εμένα το καπέλο σου, είπε διστακτικά ο κύριος Μπράουν. Θα ρίξω το τσάι μέσα σε ένα πιατάκι για να το πιεις. Αυτό δε γίνεται βέβαια στους καθωσπρέπει κύκλους, αλλά είμαι σίγουρος πως αυτήν τη φορά δε θα πειράξει κανένα.

Ο Πάντινγκτον έβγαλε το καπέλο του και το άφησε προσεκτικά πάνω στο τραπέζι, ενώ ο κύριος Μπράουν έριχνε το τσάι στο πιατάκι. Κοιτούσε τα γλυκά και του έτρεχαν τα σάλια. Λιγουρευόταν ένα μεγάλο ντόνατς, παραγεμισμένο με κρέμα, που του έβαλε ο κύριος Μπράουν σε ένα πιάτο μπροστά του.

— Ορίστε, Πάντινγκτον, είπε. Λυπάμαι που δεν έχουν ντόνατς με μαρμελάδα, αλλά είναι τα καλύτερα που μπορούσα να βρω.

— Χαίρομαι που μετανάστευσα, είπε ο Πάντινγκτον, καθώς άπλωσε το ένα του χέρι και τράβηξε το πιάτο κοντά του. Νομίζετε πως θα πείραζε αν ανέβαινα πάνω στο τραπέζι για να φάω πιο άνετα;

Πριν ο κύριος Μπράουν προλάβει να απαντήσει, είχε κιόλας ανέβει στο τραπέζι και έπιανε με το δεξί του χέρι το ντόνατς. Ήταν το μεγαλύτερο και το πιο ζαχαρωμένο που μπόρεσε να βρει ο κύριος Μπράουν και μέσα σε ένα λεπτό το περιεχόμενό του βρέθηκε ανάμεσα στα μουστάκια του. Οι άλλοι πελάτες σκουντούσαν ο ένας τον άλλο και κοιπούσαν τον Πάντινγκτον. Ο κύριος Μπράουν ευχόταν να είχε διαλέξει ένα σκέτο, απλό ντόνατς, όμως δεν ήταν και τόσο εξοικειωμένος με τα αρκουδάκια. Ανακάτεψε το τσάι του και άρχισε να κοιπάει έξω από το παράθυρο, παρι-

στάνοντας πώς το να πίνει τσάι με ένα αρκουδάκι στο σταθμό του Πάντινγκτον ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο.

— Χένρι! Η φωνή της γυναίκας του τον επανάφερε στην πραγματικότητα. Χένρι, τι έκανες στο καημένο το αρκουδάκι; Κοίταξέ το! Είναι γεμάτο με κρέμες από πάνω ως κάτω!

Ο κύριος Μπράουν σηκώθηκε όρθιος, ταραγμένος.

— Φαινόταν πολύ πεινασμένο, απάντησε σιγανά.

Η κυρία Μπράουν γύρισε προς την κόρη της.

— Αυτά συμβαίνουν όταν αφήνω τον πατέρα σου μόνο του για πέντε λεπτά, είπε η κυρία Μπράουν στην κόρη της.

— Αχ, μπαμπάκα μου, θα μείνει μαζί μας σ' αλήθεια; φώναξε η Τζούντι και χτύπησε με ενθουσιασμό παλαμάκια.

— Αν μείνει, είπε η κυρία Μπράουν, θα πρέπει να

τον φροντίζει κάποιος άλλος και όχι ο μπαμπάς σου. Κοίτα πώς έγινε!

Ο Πάντινγκτον, που όλη εκείνη την ώρα ενδιαφερόταν μόνο για το ντόνατς του, κατάλαβε ξαφνικά πως μιλούσαν για εκείνον και πρόσεξε πως η κυρία Μπράουν είχε μαζί της και ένα μικρό κορίτσι, με χαμογελαστά μπλε μάτια και μακριά ξανθά μαλλιά. Σηκώθηκε απότομα, με σκοπό να βγάλει το καπέλο του, αλλά από τη βιασύνη του γλίστρησε πάνω στη μαρμελάδα φράουλα, που κανείς δεν ξέρει πώς βρέθηκε πάνω στη γυάλινη επιφάνεια του τραπεζιού. Ξαφνικά ζαλίστηκε. Όλοι και όλα γύρισαν ανάποδα. Κούνησε σαν τρελός τα πόδια του στον αέρα και, πριν προλάβει κανείς να τον κρατήσει, έκανε μία τούμπα και προσγειώθηκε μέσα στο πιάτο με το τσάι. Πήδηξε πιο γρήγορα απ' ό,τι είχε προσγειωθεί, γιατί το τσάι ήταν ακόμη καυτό, και βρέθηκε με το ένα του πόδι μέσα στο φλιτζάνι του κυρίου Μπράουν.

Η Τζούντι ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Αχ, μαμά, είναι τόσο αστείος! φώναξε.

Ο Πάντινγκτον, που δεν τα έβρισκε καθόλου αστεία όλα αυτά, στάθηκε για μια στιγμή με το ένα του πόδι πάνω στο τραπέζι και το άλλο μέσα στο φλιτζάνι του κυρίου Μπράουν. Το πρόσωπό του ήταν πασαλειμμένο με κρέμα και από το αριστερό του αυτί έσταζε μαρμελάδα φράουλα.

— Κοίτα τι μπορεί να πάθει κάποιος με ένα και μόνο ντόνατς, είπε η κυρία Μπράουν.

Ο κύριος Μπράουν ξερόβηξε. Είχε μόλις προσέξει το βλοσυρό βλέμμα μιας σερβιτόρας πίσω από το ταμείο.

— Δε φεύγουμε καλύτερα σιγά σιγά; είπε. Θα ψάξω να βρω ένα ταξί.

Σήκωσε τις βαλίτσες της Τζούντι και βγήκε βιαστικά έξω. Ο Πάντινγκτον πάτησε με προσοχή πάνω στην καρέκλα και, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά σε ό,τι είχε περισσέψει από το ντόνατς του, κατέβηκε στο πάτωμα. Η Τζούντι τον έπιασε από το χέρι.

— Έλα, Πάντινγκτον. Θα σε πάμε σπίτι και εκεί θα μπορέσεις να κάνεις ένα ωραίο γεστό μπάνιο. Μετά θα μου πεις τα πάντα για τη Νότια Αμερική. Θα έχεις υπέροχες ιστορίες! Έτσι δεν είναι;

— Έχω, είπε με σοβαρό ύφος ο Πάντινγκτον. Πολλές ιστορίες. Είμαι ένα αρκουδάκι που του συμβαίνουν πάντοτε ένα σωρό πράγματα.

Μόλις βγήκαν έξω, ο κύριος Μπράουν είχε ήδη βρει ένα ταξί και τους κουνούσε το χέρι να πάνε προς

τα εκεί. Ο οδηγός κοίταξε ερευνητικά τον Πάντινγκτον και ύστερα το πεντακάθαρο αυτοκίνητό του.

— Τα αρκουδάκια κοστίζουν περισσότερο, είπε απότομα. Και τα βρόμικα αρκουδάκια τα διπλάσια.

— Δε φταίει που είναι βρόμικος, κύριε οδηγέ, είπε ο κύριος Μπράουν. Είχε ένα ατύχημα.

— Εντάξει, μπείτε μέσα, είπε διστακτικά ο οδηγός. Αλλά προσέξτε μη μου λερώσετε το αυτοκίνητο. Σήμερα το πρωί το καθάρισα.

Οι Μπράουν μπήκαν υπάκουα ένας ένας στο πίσω μέρος του ταξί. Ο κύριος και η κυρία Μπράουν και η Τζούντι κάθισαν στο πίσω κάθισμα, ενώ ο Πάντινγκτον σε ένα πρόσθετο κάθισμα πίσω ακριβώς από τον οδηγό, για να μπορεί να βλέπει έξω από το παράθυρο.

Τη στιγμή που έφευγαν από το σταθμό ο ήλιος έλαμπε. Και μετά το μισοσκοτάδο και τη φασαρία, όλα φαίνονταν φωτεινά και χαρούμενα. Πέρασαν μπροστά από ένα σωρό ανθρώπους που περίμεναν σε μια στάση λεωφορείου και ο Πάντινγκτον τους χαιρέτησε. Ένας από αυτούς του ανταπέδωσε το χαιρετισμό σηκώνοντας το καπέλο του. Ήταν όλοι φιλικοί μαζί του. Ύστερα από τόσες εβδομάδες που πέρασε καθισμένος μόνος του σε μια σωστική λέμβο υπήρχαν τόσα πολλά να δει. Έβλεπε παντού ανθρώπους και αυτοκίνητα και μεγάλα κόκκινα λεωφορεία. Αυτό το μέρος δεν έμοιαζε καθόλου με το Σκοτεινό Περού.

Είχε κολλήσει το ένα μάτι του έξω από το παράθυρο, για να μη χάσει τίποτα. Με το άλλο μάτι κοίτα-

ζε προσεκτικά τον κύριο και την κυρία Μπράουν και την Τζούντι. Ο κύριος Μπράουν ήταν παχουλός και αστείος, με μεγάλο μουστάκι και γυαλιά, ενώ η κυρία Μπράουν, που ήταν και εκείνη μάλλον χοντρούλα, έδειχνε σαν μεγαλύτερη έκδοση της Τζούντι.

Αποφάσισε πως θα ήταν ωραία να μείνει μαζί τους, όταν άκουσε ένα χτύπημα στο τζάμι πίσω του.

— Πού είπαμε πως πάτε; ρώτησε ο οδηγός.

Ο κύριος Μπράουν έσκυψε μπροστά.

— Νούμερο τριάντα δύο, Γούντσορ Γκάρντενς.

Ο οδηγός έβαλε το χέρι του στο αυτί του.

— Ορίστε; φώναξε.

Ο Πάντινγκτον τον ακούμπησε στον ώμο.

— Νούμερο τριάντα δύο, Γούντσορ Γκάρντενς, επανέλαβε.

Ο οδηγός άκουσε τη φωνή του Πάντινγκτον και τρόμαξε τόσο πολύ, που παραλίγο να τρακάρει με ένα λεωφορείο. Γύρισε και τον κοίταξε.

— Κρέμα! τσίριξε θυμωμένα. Γέμισες κρέμα το καινούριο μου παλτό!

Η Τζούντι χαχάνισε και ο κύριος και η κυρία Μπράουν αντάλλαξαν ματιές. Ο κύριος Μπράουν κοίταξε το ταξίμετρο. Περίμενε να δει το ποσό να διπλασιάζεται και να πληρώσουν άλλες πενήντα πένες.

— Με συγχωρείτε, είπε ο Πάντινγκτον.

Έσκυψε μπροστά και προσπάθησε να τρίψει το λεκέ με το άλλο του χέρι. Κατά έναν περίεργο τρόπο, πολλά ψίκουλα από ντόνατς και άλλος ένας λεκές από μαρμελάδα προστέθηκαν στο παλτό του

οδηγού. Ο οδηγός του έριξε μια αυστηρή, θυμωμένη ματιά.

Ο Πάντινγκτον σήκωσε το καπέλο του και ο οδηγός έκλεισε πάλι το τζαμένιο παραθυράκι του.

— Αχ, βρε, Πάντινγκτον, είπε η κυρία Μπράουν. Πρέπει να τον κάνουμε μπάνιο αμέσως μόλις πάμε στο σπίτι. Γεμίζει τον κόσμο λεκέδες.

Ο Πάντινγκτον άρχισε να σκέφτεται. Δεν ήταν ότι δεν του άρεσε να κάνει μπάνιο. Απλώς δεν τον πείραζε να είναι πασαλειμμένος με μαρμελάδα και κρέμα. Τι κρίμα να χαθούν όλα αυτά τόσο γρήγορα! Πριν προλάβει να σκεφτεί περισσότερο, το ταξί σταμάτησε και οι Μπράουν βγήκαν έξω. Ο Πάντινγκτον πήρε τη βαλίτσα του και ακολούθησε την Τζούντι σε μια σειρά από λευκά σκαλοπάτια που οδηγούσαν σε μια μεγάλη πράσινη πόρτα.

— Τώρα θα γνωρίσεις την κυρία Μπερντ, είπε η Τζούντι. Μας προσέχει. Είναι λίγο απότομη μερικές φορές, γκρινιάζει αρκετά, αλλά έτσι είναι ο τύπος της. Είμαι σίγουρη πως θα τη συμπαθήσεις.

Ο Πάντινγκτον ένωσε τα πόδια του να τρέμουν. Κοίταξε τριγύρω για τον κύριο και την κυρία Μπράουν, αλλά απ' ό,τι φαινόταν πρέπει να μάλωναν με τον οδηγό του ταξί. Ξαφνικά άκουσε βήματα να πλησιάζουν πίσω από την πόρτα.

— Αφού το λες, θα τη συμπαθήσω σίγουρα, είπε, βλέποντας την αντανάκλασή του στο καλογυαλισμένο γραμματοκιβώτιο. Εκείνη, όμως, θα με συμπαθήσει;

